

הלכה וקבלה בכלל ובמשנתו של ר' עובדיה יוסף זצ"ל

ש"ת משאת בנימין סימן סב (וכן הוא בש"ת בית דינו של שלמה אר"ח סימן יב, מכתב לחזקיהו סימן ז')

הדרך השני לילך אחר רוב מנין ובנין הרי לפניך ספר הזוהר שהוא שקול יותר מכל המחברים. שאחר חתימת התלמוד. ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים א'. וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שנייה מכריע את כולם. והרי הוא עדיף מרוב מנין ובנין וכמו שכתב ב"י דאזלינן בתר דעת הזוהר נגד שאר מחברים. וק"ו בנדון שלפנינו דאיכא רבוותא טובא ורבים שמסכימים לדברי הזוהר הלא המה האגודה ונ"י ומהר"ל ובנימין זאב ושלטי הגבורים כאשר הבאתי דבריהם למעלה.

ש"ת חתם סופר חלק א (אר"ח) סימן נא (וע"ע בש"ת התעוררות התשובה ב:כט)

ידענא +אולי צ"ל: ידע נא+ פאר רום מכ"ת שלא ילעג עוד על מנהגי ישראל שנעלם טעמם ממנו כי ממקור מים חיים הם נובעים, ורגיל אני לומר כל המפקפק על נימוסי' ומנהגנו צריך בדיקה אחריו כי מי שתורתו אומנתו ויראת ה' חתולתו ובילדי נכרים לא יספיק לא יתן לחטוא את בשרו, ויפה כ' פר"מ על שכנגדו שהביא מכתבי האר"י וכו' עליו פר"מ עם נעלמים לא אבוא יפה דיבר, וכן אני אומר כל המערב דברי קבלה עם ההלכות הפסוקות חייב משום זורע כלאים פן תוקדש המלאה הזרע אשר תזרע, ולעומת זה המערב ספרי הגיון עם דברי תורה עובר על חורש שור וחמור יחדיו ואם הוא מנהיג ישראל מנהיג בכלאים

ש"ת יביע אומר חלק ו - אר"ח סימן ח

(א) אחרי עתרת החיים והשלום וכט"ס. גלילי ידי קדשו הגיעוני לנכון. ובדבר מה שהעיר כת"ר על מה שהעלתי בש"ת יביע אומר ה"א (חאר"ח סי' ה), שהעומד באמצע קריאת שמע וברכותיה, ושמע קדיש, יענה: אמן יהא שמיה רבה מברך לעלם לעלמי עלמאי יתברך, ולא ימשיך עד דאמירן בעלמא כמנהגינו תמיד ע"פ האר"י ז"ל. וסמכתי על מ"ש מרן בבית יוסף (סי' נ"ו) בשם רבינו הגדול מהר"י אבוהב ז"ל, שמאחר שיש מחלוקת בדבר, שיש אומרים שצריך לענות כ"ח תיבות דהיינו עד דאמירן בעלמא, וי"א כ"ח אותיות, לכן צריך לענות עד דאמירן בעלמא, אבל כשיפסוק בק"ש וברכותיה לענות קדיש לא יענה אלא עד לעלמי עלמאי, ולא יותר, שאולי השאר הוא הפסק, ומרן הב"י הוסיף שיש לענות בק"ש וברכותיה, גם תיבת יתברך, דאיתא במדרש שאסור להפסיק בין עלמאי ליתברך. וע"ז העיר כת"ר שאיך הרהבתי עוז להכריע נגד דעת האר"י ז"ל שקבל מפי אליהו ז"ל שצ"ל כ"ח תיבות עד דאמירן בעלמא. נגד בחינה שלישית של מלוי המלוי של השם. כמבואר בשעת הכוונות (בדרוש הקדיש דט"ו ע"ב), וכבר כתב מרן החיד"א בברכי יוסף (סי' מו ס"ק יא), שאף שקבלנו הוראות מרן שפסק שאין לברך הנותן ליעף כח, קים לן שאילו ראה מרן דעת קדוש האר"י ז"ל גם הוא יודה שיש לברכה, וכן נתפשט המנהג בגלילותינו, ומה גם שהכנה"ג כ' שמרן חזר בו מזה בסוף ימיו. וכן ראוי לנהוג. ע"כ.

ודון מינה לנ"ד שצ"ל עד דאמירן בעלמא. וכן פסק בנן איש חי (פר' שמות אות ו) שכדברי האר"י ז"ל עיקר, ולכן גם בק"ש וברכותיה צריך לענות עד דאמירן בעלמא, ודלא כמרן ז"ל. עכת"ד. והנני להשיב, כי באמת לא נכחד ממני דברי האר"י ז"ל הנ"ל, וכאשר עיני צדיק תחזינה מישרים בתשובתי (שם אות ד), והבאתי ג"כ דברי הרב בן איש חי והרב כף החיים שפסקו שיש לענות תמיד עד דאמירן בעלמא. ע"ש. אולם אדברה בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש, שמאחר שרוב הפוסקים הראשונים ס"ל דסגי לענות תמיד עד לעלמי עלמאי, ומהם: רב

סעדיה גאון, ורב עמרם גאון, ורש"י בס' הפרדס ומחזור ויטרי, והרמב"ם בנוסח התפלה ובעלי התוספות, והרשב"א, והארחות חיים, והרד"א, והריב"א, (וכמו שקבצתים כעמיר גורנה בתשובתי שם סי' ה אות א), לכן צדק מאד מרן הב"י בהביאו להלכה דברי רבינו הגדול מהר"י אבוהב, שיש לחוש משום הפסק שלא לצורך בק"ש וברכותיה, וע"כ יענה רק עד עלמאי או עד יתברך, ותו לא. וכל"כ הל"ח והמג"א והא"ר. וע"ע במחצית השקל (סי' קד סק"ו). ע"ש.] ונשענתי בזה על רבותינו האחרונים שהיה להם יד ושם גם בחכמת הקבלה, ועם כל זה, פסקו שבק"ש וברכותיה לא יענה כנהוג עד דאמירן בעלמא, אלא עד יתברך. ומהם: הגאון ר' יעקב אלגאזי בשלמי צבור (דף פד ע"ד), שפסק כדברי הלחם חמודות שהביא דברי מרן הב"י שלא לענות בק"ש וברכותיה אלא עד עלמאי, והרה"ג המגיה מהר"א חאיון הסכים כהב"י ומג"א שיענה עד יתברך, שאין להפסיק בין עלמאי ליתברך.... אתה הראת לדעת שלמים וכן רבים, עם היותם מרבני המקובלים, נקטי בפשיטות בזה כדעת מרן הב"י, ואפשר דס"ל שאף האר"י יודה שאם עומד בק"ש וברכותיה לא יפסיק יותר מעיקר החיוב שהוא עד יתברך, כיון שעוסק בשבחו של מקום. (וכמו שהוזכרה סברא זו בפוסקים על עיקר עניית קדיש וקדושה בק"ש וברכותיה. וכמבואר ברא"ש רפ"ב דברכות). ועל"פ כל האחרונים הנ"ל ידעו בודאי מדברי רבינו האר"י ז"ל, ועכ"ז פסקו כמ"ש"כ, ולא שבקינן לכל הפוסקים הנ"ל מפני דברי הרב בן איש חי והרב כף החיים. ובפרט דשב ואל תעשה עדיף.

הקדמת הבית יוסף

נמצא שמי שיהיה ספר זה לפניו יהיו סדורים לפניו דברי התלמוד עם פירוש רש"י והתוספות והר"ן ופסקי הר"ף והרא"ש והמרדכי והרמב"ם והגהותיו ומגיד משנה ורבינו ירוחם וספר התרומה ושבלי הלקט והרוקח ושערי דורא וספר התשב"ץ וספר העיטור ונמקי יוסף וסמ"ג וסמ"ק וארחות חיים ותורת הבית והגהות אשירי וספר המנהיג והאגור וספר בעלי הנפש להראב"ד ותשובות הרא"ש והרשב"א והר"י בר ששת וה"ר שמעון בר

צמח ומהר"י קולון ותרומת הדשן. כל דבריהם מבוארים היטיב. ובקצת מקומות מאמרי הזוהר:

ש"ת רבי אליהו מזרחי (הרא"ם) סימן א

+אם ראוי להכריח הקהל על אודות ג' תיבות של הק"ש שיהיו מחזירין אע"פ שלא נהגו כך ושהצבור שהיו נוהגין לחזור ה' אלהיכם אמת אם מכריחין אותם שיאמרו אני ה' אלהיכם אמת. + נשאל נשאלתי על חזרת השלש תיבות של קריאת שמע אם ראוי להכריח הצבור שלא היו נוהגים בחזרה שיהיו מחזירים אותם אם לא ושהצבור שהיו נוהגים בחזרת ה' אלהיכם אמת אם ראוי להכריחם להחזיר אני ה' אלהיכם אם לא.

התשובה הא דנסתפק לכן אם ראוי להכריח הצבור שלא היו נוהגים בחזרה שיהיו מחזירים אם לא נראה לי לעניות דעתי דאין ראוי להכריח על זה מכיון ששום פוסק מכל הפוסקים המפורסמים לא דבר בזה אלא אדרבא אמרו בפרק אין עומדין אמר רבי זירא כל האומר שמע שמע כאומר מודים מודים דמי ומשתקין אותו מתיבי הקורא את שמע וכפלה הרי זה מגונה מגונה הוא דהוי שתוקי לא משתקינן ליה לא קשיא הא דאמר מלתא מלתא וכפלה הא דאמר פסוקא פסוקא וכפליה ופ' רש"י תיבה תיבה כפלה מגונה הוי שתוקי לא משתקינן ליה וכן כתבו התוספות פסוקא וכפליה משתקין אותו דמחזי כעושה שתי רשויות ובה"ג ור"ח מפרשי אפכא פסוקא פסוקא אין משתקין אותו מיהו מגונה הוי מלתא מלתא משתקין אותו וכן כתב גם הרמב"ם ז"ל קרא מלה אחת וכפלה כגון שקרא שמע שמע משתקין אותו וכתב הטור וצריך ליחוש לדברי שניהם ודוקא אם כפל כל הפרשה אין לחוש וכיון שכן מי הוא זה שיוכל להכריח הצבור שלא היו נוהגים בחזרה שיבטלו מנהגם שיחזירו ואף על פי שבעלי הקבלה קצתם היו מדקדקים במספר התבות והיו מכוונים להשלים בחזרה הזאת חשבון הרמ"ח אברים לא היו מכריחים את בעלי הקבלה האחרים שלא היו יודעים החזרה להחזיר שהרי לולא ההוא ינוקא ששמעו מפיו שאביו היה מחזיר הג' תבות כדי להשלים חשבון מספר האברים ובא אחר כך במקרה רבי יהודה בריה דר' פנחס והעיד משם רבי יוחנן בן נורי שאמר משם רבי יוסי בן דורמסקית משמיה דרבי עקיבא לא היו מחזירין ואלו היה הדבר הזה מהדברים שראוי להכריח בהם מדוע לא פרסמו הראשונים שהיו יודעים החזרה לכל בעלי הקבלה וגם לכל ישראל שיהיו מחזירים אבל היו יודעים אותו הם לבדם לעצמם ולא היו מפרסמים אותו והיו טועים בזה אפילו בעלי הקבלה עצמם וכל שכן שאר העם הנה זאת ראייה גדולה שאין זה מהדברים שראוי לפרסם ולהכריח לרבים ומסתמא (וכל) [כל] ישראל היו קורים קרית שמע שלא בחזרה מפני שלא היו מקפידים על החשבון הזה אלא יחידי הסגולה בלבד שהיו מקפידים על זה והיו מחזירין כדי להשלים החשבון עם החזרה ומפני שהיו מכוונים במספר התיבות כדי להשלים מספר האברים לא היו חוששין מההיא דהאומר שמע שמע משתקין אותו (עד) דשאני התם משום דאינן יודעים בטיב החזרה ומחזי כעושה שתי רשויות אבל יחידי הסגולה שמכוונים בקריאתם על חשבון התיבות ומכוונים בחזרה הזאת להשלים חשבון האברים אין בזה חששא משום דשתי רשויות ומחזירין הג' תיבות כדי להשלים החשבון אבל שאר העם כסתם אנשי הצבור אין ראוי להחזיר משום דהוי בכלל האומרים שמע שמע דמשתקין אותו ולא זו בלבד אלא כל דבר ודבר שלא הוזכר לא בתלמוד בבלי ולא בתלמוד ירושלמי ולא דברו בו הפוסקים אשר מפייהם אנו חיים ועליהם אנו סומכים כל עניני הדת בכלל (ואין) [אין] אנו יכולים להכריח בו אע"פ שבעלי הקבלה דברו בו מפני שדבריהם אינם [אלא] על צד הרמז שמרמזין הם לעצמן שהיו בקיאים על זה אבל בזמנינו זה שבעונות הרבים אין אנו מכוונים בתפלותינו להרמזי במה שראוי להרמזי והלואי שהיינו מכוונים על פשט דברינו היוצאים מפינו אין אנו יכולים להכריח העם בדבר מהדברים הרומזים לעליונים ולא שמענו בזמנינו לשום אחד מבעלי הקבלה הגדולים והמפורסמים/ והמפורסמים/ שיכריחו את העם באותן הדברים הרמוזים לבעלי הקבלה לדברים עליונים כשלא דברו בס' חכמי התלמוד והפוסקים הבאים אחריהם....

התשובה נראה לי לעניות דעתי שאין להכריח הצבור הנוהגים בחזרת ה' אלהיכם אמת שיחזירו אני ה' אלהיכם מכמה אנפי....

וזהו הנראה לע"ד אנכי הטרוד והעלוב אליא מזרחי עם היות דברי פי חכם חן ודברי הרב אינן צריכין חזק מ"מ לבקשת הרב יצ"ו נדרשתי לחוות דעי אף אני שאע"פ שמנהג מבטל הלכה וכמה דברים הניחו החכמים דלא כהלכתא כדי שלא לבטל המנהג כל שכן בדברי חכמי הקבלה אשר חכמתם בזמנינו מציאותה קשה ואין אדם יכול לרדת לסוף דעתם ואין כח באדם לבטל מנהג או הלכה ע"פ גזירתם וכבר ידוע שהנחת תפילין בחול המועד כתוב בספר הזוהר שהוא אסור ומאן דמנח להו מדחי חותמא דמלכא עילאה דשרא עלן בגין דיוקנא דאינון עבדין וכו' והאריך בזה הרב כמו שכתוב ועל"ז לא מצינו הפוסקים אסרו זה מצד דברי רבי שמעון בן יוחאי והרא"ש היה מניחם ומברך עליהם ואין ספק שהרא"ש וכיוצא בו מה ידענו ולא ידע הגם כל רז לא אנס ליה ולכן הפוסע על ראשי עם קודש לחלוק על האמת ולקיים דבריו פורץ גדרו של עולם וראוי ליעצו שלא לחלוק על הרבים וזהו הנראה לע"ד. נאם אליא הלוי זעיר שם ...

הלא טוב אמנה כי הקבלה היא חכמה רמה איומה כנדגלות בה סתרי תורה ליודעי פשר דבר וממנה יפרד טוב טעם ודעת למשכילים המזהירים כזוהר הרקיע אך בזמנינו זה אפס המדע הזה וסתרי תורה נעלמו מעיני כל רז לא ידע אנוש ערך החכמה הנשגבה כזאת וכל המחזיק בה יקרה לו מההיזק והסכנה חלק רב ועל כיוצא בזה הזהירונו ז"ל במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור ודי לנו במה שהורונו חכמי הקבלה האמתית

המסכמת מכל צד בפירוש התורה ומצותיה ע"פ המסורה לאיש איש עד ימות משה והיא הנקראת תורה שבע"פ אשר בגללה עלה משה למרום ועמד מ' יום ומ' לילה ללמוד כלליה ופרטיה במדות הנמסרות לו מפי הגבורה ובדברים אלו אנו מחוייבים להתעסק כי הם חיינו ואורך ימינו ואחרי דבריהם לא נשנה אחת דתו להמית כל אשר ימרה את פיהם וכל העובר ע"ד חכמים חייב מיתה אך יתר הרמזים אשר בהם בלו ימיהם חכמי הקבלה עם היותם מסתרי ומענייני המושכלות לא צוינו עליהם כי אלו נשאר להתעסק בהם יחידי סגולה...

ש"ת רדב"ז חלק ד סימן פ

(אלף קנא) /במהדורה הקודמת חסר סימן עט/ שאלה שאלת על מה סמכו העולם לחלוץ התפילין בתפלת מוסף ראש חודש:

תשובה דבר זה לא נמצא בגמ' ולא בפוסקים הנמצאים אצלנו ונמצא בספר אלקנה על המצות ועליו סמכו ונהגו כולם לחלוץ התפילין. ואעפ"י שאינם יודעים טעמו של דבר אלא (כגון) [כיון] שראו למקצת המתעסקים בספרי הקבלה שחולצין אותם גם הם עושים כן מצות אנשים מלומדה כהלכתא בלא טעמא. אבל הוא ז"ל נתן טעם יעוין מספרו. כי אין אדם רשאי לכותבו בתשובת שאלה הנעתקת ממקום למקום. וגם אני נוהג לחלוץ אחר שראיתי הספר ועמדתי על הדבר לפי שיש בידי כלל גדול בכל דבר שנכתב בגמרא או באחד מן הפוסקים או בעלי ההלכות אפילו שיהיה הפך ממה שכתוב בספרי הקבלה אני מודה בו ולא אחוש למה שכתוב באחד מאותם הספרים ולעצמי אם הוא חומרא אני נוהג אותו ואם קולא לא אחוש לה וטעמו של דבר לא ראיתי לכותבו פה וא"ת הרי מנהג זה הפך הגמרא שהרי דין התפילין כל היום הא לא קשיא שאם היינו נוהגים כך שפיר קאמרת אבל כיון שהן צריכין גוף נקי לסבה קלה אנו חולצין אותם ובלא סבה נמי מיד אחר רביע שעה צריך לחלוץ א"כ כדאי הוא אלקנה להקדים בשבילו רביע שעה ומ"מ אין אני מורה לאדם לחלוץ ושלא לחלוץ ואפשר לתת קצת טעם לפי הפשט כיון דבמוסף דומה ראש חדש לימים טובים שנקראו אות ראוי לעשות לו היכר זה ועוד שהתפילין נקראו כתר והוא אומר כתר בקדושת מוסף ואין ראוי שיהיו שני כתרים ביחד ואפילו ביחיד שאין שם קדושה כיון שהוא זמן הראוי לכתר ראוי שלא יהיו על ראשו תפילין והנראה לעניות דעתי כתבתי. דוד נ' זמרא:

ש"ת הרמ"ע מפאנו סימן קח

ולנו פירוש נפרד בבאור דברים הללו שכבר זכו בו רבים מגלה עמוקות המדרש הנעלם, שאין בדבריו נמנעות או אפשרות תלויות אף לא תמהון ולא חרדות לרכי הלבב כמו שחשב זולתנו שארי ליה מארי + הוא הגאון מהר"מ פרובנציאלי ז"ל ככתוב לקמן + אלא תורת חסד ואמת לחכם לב ואמיץ כח שכל סתום ברזים לא עממוהו, וכל שיהיו דברי הגמרא סובלים פירושים שונים ויתבאר האחד מהם על פי הזהר חייבים אנו להטות לבבנו אליו ולעשות על פי הוראתו, הרי ששינו בגמרא יצאו שבתות וי"ט שהן עצמן אות ולא ידענו אם חולו של מועד בכלל או לא וכעת השמיענו הזהר דאיתיה בכלל לא יהא אלא כאלו אמרו רש"י או אחד מן הגאונים בפירוש הגמרא מי לא צייתנן ליה ואם יחלוק הזהר על מי שהיה מן המפרשים או מן הגאונים כל שיסבלו לשון הגמרא ידחה כל זולתו מפני פירוש הזהר, ומעתה האוטם אזנו משמוע תורה והתברך בלבבו לאמר שהזהר לא אמר כך ושתלמיד טועה הוסיף מדליה קורא אני עליו למען ספות הרוה את הצמאה, ועוד שהי' לו ללמוד מהרא"ש ולא למד כי הוא פסק להניח תפילין בחול המועד בדברים מעטים וענוה מרובה ולא נכנס לתגר זה ולא מעט בכבודו של חול המועד לאמר שאין בו קדושה כלל.

ש"ת שאילת יעבץ חלק א סימן מז

אמנם דווקא באופן זה כשאין לנו לנטות ממשעול המחלוקת. ואין אנו יכולין להשוות בין התלמוד והמקובלים שעל כרחנו אנו צריכים אז להחזיק במחלוקת כזו שהיא לשם שמים שסופה להתקיים. ובענין כזה אין ספק שגם בעל הזהר עצמו דרב גובריה. לא עשה מעשה כדבריו. כמבואר במקומות הרבה מהתלמוד. ואין צורך להאריך בזה. וידוע שאין ענין הספר הקדוש הוא רק לבאר דעתו ע"פ הסוד. ולא לקבוע הלכה במקום שחולקין עליו חבריו. משא"כ במקום שדברי התלמוד סתומים וחתומים וסובלים פירושים שונים. והמפרשים נדחקו אל קיר הבנתם לפרשו ע"פ סברתם ולא ידעו מהזהר כלום. וזכינו שראינו הזהר מפרש פירוש אחר בדברי הגמרא, ולא כחולק אלא כמפרש לשון הגמרא הסתום. למה יגרע חלקו. ומה חסרון בחקו. מכל המון המפרשים. הלבועבור שדבריו דברי קבלה, נדחם בשתי ידיים. דל קבלה מהכא, מכדי שקולים הן, ולמה לא נשמע לראשונים ולפירוש הקדמון. אפי' לא היה ראיה לזה יותר מזה. הלא יש לנו לעשות בכזה כדברי הזהר. אחר שאינו חולק. וכדמשמע ג"כ מלשון תשו' א"מ הגאון הנ"ל. והרדב"ז. וס' יוחסין. (ואחרון חביב הרב"י בא"ח סכ"ה לענין סח מברך שתיים יע"ש ביחוד כי ממנו סיוע ברור למ"ש) שמדברי כולם נלמוד שאין להתריס נגד הזהר ולעשות מעשה שלא כדעתו. אלא דווקא במקומות שברור לנו שהתלמוד חולק (וראוי והגון להשתדל בכל מאמצי כחנו להשוותם אם אפשר. כמצווה עלינו בכל מקום להטיל שלום. בפרטות בין ת"ח המרבים שלום) אבל במקומות שאין הדבר ברור לפנינו שחולק, ואילו היו הפוסקים מחולקים אם חולק או אינו חולק. יכריעו דברי המקובלים כדברי האומר שאינו חולק. וכ"ש וכן בדין כשמפרש בו פירוש אחר שלא כדעת המפרשים. שאחר שלשון הגמרא סובל פירושו. יותר יש לנו לקבלו מדעת המפרשים, זהו דבר שאין לספק בו

לדעתי, ועוד שאותן מפרשים עצמן אלמלי ראו הזוהר אולי לא פירשו לנו כן. ולא עוד שאצלי אין ספק שהיו חוזרים מפרושם.

בית יוסף אורח חיים סימן לא

ועכשיו נהגו כל בני ספרד שלא להניחם בחול המועד ושמעתי שמקודם היו מניחים אותם בחול המועד כדברי הרא"ש ואח"כ מצאו שכתב רבי שמעון בר יוחי במאמר אחד שאסור להניחם בחול המועד ועל כן נמנעו מלהניחם בחול המועד וכן כתב מורי דודי הה"ר יצחק קארו ז"ל בתשובה והמאמר ההוא איתיה במדרש הנעלם לשיר השירים... ומאחר שבתלמודא דידן לא נתבאר דין זה בפירוש מי יערב לבו לגשת לעבור בקום עשה על דברי רבי שמעון בן יוחי המפליג כל כך באיסור הנחתן:

משנה ברורה סימן כה ס"ק מב

(מב) שתיהן מעומד - עיין במ"א שרוצה להכריע דהנחה של יד תהיה מיושב והברכה תהיה בעמידה אבל בא"ר בשם רש"ל בתשובה סימן צ"ח כתב דמי לנו גדול מר"ש מקינון אחר שלמד קבלה היה מתפלל כתינוק בין יומו דמי שלא יכול להשיג סודה על נכון יבוא לקצץ בנטיעות ע"כ יהיה הברכה והנחה בעמידה ובביאור הגר"א הוכיח דגם לפי הזוהר מותר להניח התש"י בעמידה ע"כ אין לזוז מהמנהג. כתב הכנה"ג בכללי הפוסקים כל דבר שבעלי הקבלה והזוהר חולקין עם הגמרא והפוסקים הלך אחר הגמרא והפוסקים מיהו אם בעלי קבלה מחמירין יש להחמיר ג"כ ואם לא הוזכר בגמרא ובפוסקים אע"פ שזכר בקבלה אין אנו יכולין לכוף לנהוג כן ודין שאין מוזכר בהיפוך בש"ס ופוסקים יש לילך אחר דברי קבלה וגם במקום שיש פלוגתא בין הפוסקים דברי קבלה יכריע:

שו"ת יביע אומר חלק ב - אר"ח סימן כה

(יב) והנה במקום שרבני המקובלים סוברים היפך ד' הפוסקים, לא יצא הדבר מידי מחלוקת אם יש לפסוק כהמקובלים או כהפוסקים. וידועים ד' החיד"א בברכי יוסף (סי' מו ס"ק יא), עמ"ש מרן שם יש נוהגים לברך הנותן ליעף כח, ואין דבריהם נראים. וע"ז כ' החיד"א, ועתה נתפשט המנהג בגלילותינו לברך ברכה זו, ע"פ כתבי רבינו האר"י ז"ל. כי אף שקבלנו הוראות מרן, קים לן דאלמלא ראה מרן דברי קדוש האר"י זצ"ל, גם הוא היה מורה לברך. [ועיין מה שהבאנו בדבריו לעיל]

(יג) איברא שעכשיו נהגו הכל לברך ברכת הנותן ליעף כח. ומ"מ אינו מוכרח לומר שנהגו כן עפ"ד האר"י ז"ל דוקא. שהרי גם אחינו האשכנזים כולם מברכים אותה, אע"פ שרבים מהם אינם הולכים אחר תורת הסוד שגילה רבינו האר"י ז"ל. וצ"ל דס"ל שמכיון שהובאה ברכה זו בראשונים..., הלא הם הסמ"ג (עשין כז) בברכות הודאה, ובמחזור ויטרי, ובהרד"א, והטור, וכ"פ הרמ"א ז"ל בהגה. ע"כ לומר חדא מתרתי, או שכן היתה הגירסא בגמרא לפני הקדמונים, וכמ"ש הב"ח (סי' מו), או שכ"ה תקנת הגאונים, וכמ"ש הגאון מליבאוויטש בשו"ת צמח צדק ... והואיל ובכל מחלוקת המנהג מכריע ולא חיישינן לסב"ל כנ"ל, למה יגרע כאן שאף האר"י תומך בד' הפוסקים דס"ל לברך אותה. ושוב מצאתני ג"כ להגאון פתח הדביר (סי' כה דמ"ו ע"ד), שכ', שאף החיד"א ז"ל י"ל שלא כ' כן אלא גבי ברכת הנותן ליעף כח, משום שאף מרן ז"ל חזר בו בסוף ימיו. משא"כ במקום אחר וכו', ע"ש. ומבואר להדיא שאין דברי האר"י ז"ל מכריעין נגד כל הפוסקים...

Some Resources:

- ספר הלכה וקבלה – יעקב כץ
- משנתו ההלכתית של מרן הרב עובדיה יוסף (חלק רביעי) – בנימין לאו
- Halakha and Kabbalah: Rabbi Joseph Karo's Shulchan ARuch and Magid Mesharim by Shlomo Brody (Text and Textures – RCA Blog)